

NØVN

Føðingar

Sunnudagin 25. mai fingi Randi Rólantsdóttir og Brian L. Festirstein av Eiði hendan fitta sonin. Hann var 41 cm langur og vigaði 1695 gr.

Mikudagin 4. juni fekk Hans Andrias ein litlabeiggja. Hann var 55 cm langur og vigaði 3670 gr. Foreldrini eru Sigrid og Niels Juel Arge, Klaksvík.

28. mai fingi Ann Ellingsgaard og Finn Jensen ein son. Hann vigaði 3840 gr og var 54 cm langur. Her sita stoltu stórusystrarnar Saranja og Natasja undir beiggjanum.

Frits Johannesen skyldmaðurin og vinmaðurin sjeyti ár

Nú Frits rundaði tey sjeyti, hugsaði eg mær, at onkur mentamaður fór at skriva nøkur orð um henda menta-mann, men so var ikki, og tí setti eg meg niður at festa nøkur orð á blað um henda fjølbroytta mann, tí er tað nakar, sum hevur nøkur rós-andi orð uppiborin, so er tað Frits.

Frits og eg eru skyldmenn bæði í kvenn – og kallegg í Oyndarfirði og í Fuglafirði. Hann vaks upp Norðuri á Bakka og eg á Miðjuni. Í barnaárunum sóu vit ikki nógv til hvønn annan, tí vit spældu mest niðri í fjøruni, á Støðni og á Pidda-sabrúgv, meðan Frits og bakkadreingir helst mundu halda mest til niðri á Stóru-brúgv ella Kolbrúnni, sum vit eisini søgdu. Ikki tí, heimadreingir komu eisini norður á Stórubrúgv, men tað var mest í sambandi við, at páp-arnir fóru av stað ella komu aftur.

Tá ið vit so fóru í skúla – eg eri tvey ár eldri enn Frits – sóust vit so av og á, men tað var ikki, fyrr enn vit vóru hálvvaksnir ella so, at vit hittust á leikvøllinum, á rættini ella onkrastaðni, har fólk savnaðist. Seinni sungu vit báðir í Fuglafjarðar Sangkóri undir kønu hond Herluf Berthelsens og Arnold Abrahamsens, tá ið Herluf okkurt ár var burturstaddur, og Frits við síni góðu rødd var ein góður stuðul, fyrst hjá okkum tenorum og seinni hjá bassunum. Henda tíðin í kórinum var sera hugnalig, og vit ferðaðust víða um í landinum og sungu.

Frits var eina tíð býðrongur í Piddasahandli, og tað var eg eisini, men so varð preli-minerskúli settur á stovn í Fuglafirði í 1958, og tað var sanniliga eitt gott tiltak, tí nú fóru nógvir ungdómar í preliminerskúla, sum annars ikki høvdu havt ráð at farið til Havnar, sum tey fáu fyrr høvdu havt møguleika til.

Frits var á fyrsta liðnum, sum fór í preliminerskúlan, og eg fór árið eftir. Seinni fóru vit so báðir á læraraskúla í Havn og fóru prógv í 1967. Vit vóru fyra fuglfirðingar í okkara flokki: Jógvan Ólason, sáli, Hans Olaf Joensen, Frits og undirritaði, og vit komu nú at hava meir samband við hvønn og kennast betri.

Frits hevur altíð havt gott

árræði. Hjá honum er onki ómøguligt. Hann leggur bara í vaðið, og sum oftast við góðum og sera góðum úrsliti. Minnist eitt kvøldið, Martin Holm, rektarin, hevði bjóðað okkum út til ein drekkamunn. Vit sótu í hugnaligu stovuni og prátaðu, og eitt klaver stóð í einum króki. Knappliga reistist Frits, fór yvir til klaveri, spældi eitt lag og sang ein føroyskan sang, og vit tóku undir. Martin fór yvir til Frits, legði hendurnar á herðarnar á honum og takkaði fyri sangin og segði, at hetta høvdu ikki nóg gjørt honum eftir. Slikt áráði dámdi honum sera væl.

Tíðin á Læraraskúlan var góð, og um tú vart nóg nær-lagdur, fekst tú væl burturúr. Vit tóku læraraprógv í 1967. Frits fór alt fyri eitt í starv í Fuglafjarðar skúla, og eg fekk starv í Runarvíkar skúla. Eg fekk arbeiði í Fuglafjarðar skúla í 1971, og sostatt komu vit at starvast saman í mong ár.

Sum eg havi nevnt, hevur Frits nógvar fjølbroyttar gávur. Sangin havi eg nevnt, men hann fór skjótt í holt við kórsang, og í hesum sam-bandinum mugu vit nevna hansara ótrúliga arbeið við gentukórum, bæði ung og eldri gentukór, sum hann hevur ferðast nóg við bæði heima og uttanlands, og sum hava fingið sera góð ummæli, og tað skal Frits eiga, at her hevur hann gjørt eitt megnar arbeið. Kendi kórleiðarin John Højby segði nú eitt árið, Frits aftur hevði samlað »Gentukórið« saman – nógvar av teimum vóru nú ommur – at tað, kórið av-rikaði, var í heimsflokki, og

hann legði aftrat, at hetta segði hann ikki fyri at vera fólkaligur, og tað sigur ikki so lítið.

Frits stjórnaði eisini Fuglafjarðar sangkóri í fleiri ár, eins og hann eisini hevur spælt í hornorkestrinum.

Frits er góður røðari, og mangar eru tær røðurnar, hann hevur hildið víða hvar. Í skúlanum var hann fastur røðari á grækarismessu, tá ið Herluf legði frá sær.

Ítróttarmaður hevur hann eisini verið. Hann spældi fótbólt eina tíð, men eg haldi ikki, hann kom at gera tær stóru skreytirnar her, tí eitt kvøldið, meðan vit vandu, komu hann og ein annar at renna so ógvusliga saman, sum jú ikki var so undarligt, og hann fekk ein rættiligan hvøkk, so hann gavst at spæla fótbólt, men hann fylgir kortini væl við í fótbóltinum.

Frits er góður svimjari, og í ungum árum svam hann kapp. Á onkrari ólvsøku svam hann kapp á sjónum við góðum úrsliti, og hann var eisini við í kappsvim-jingum á sjónum á Varmakeldustevnum.

Hvønn leygarmorgun tíðliga savnast einir 15 – 20 mans í góðum aldri í svimjihøllini í skúlanum og hugna sær í hylinum eina góða løtu, og aftaná mótast teir á lærastovuni til ein góðan drekkamunn við morgunbreyði afturvið, og her er Frits trúfastur at mæta upp, og kenni eg hann rætt, tekur hann sanniliga lut í tí hugnaliga prátinum við borðið.

Nústaðni komi eg til listamannin Frits. Tað er ein

stórur fyrimunur at duga at tekna, tá ið tú ert lærari. Tá ið Frits fór upp til talvuna og skuldi tekna okkurt, so var tað eitt, tvey, trý, so hevði hann gjørt nakrar strikur, og alt fyri eitt líktist, og tað øvundaði eg honum ofta. Umframt at tekna hevur hann málað nóg, og mangar eru framsýningarnar, hann hevur havt bæði her heima og uttanlands, og á hvørji Varmakeldustevnu í eini 30 ár hevur hann, saman við øðrum, skipað fyri listafram-sýning í fimleikahøllini.

Hann hevur eisini evnað fleiri træskurðir, bæði stór-ar og smáar, og onkra stóra mynd hevur hann gjørt úr betong, so eisini sum lista-maður er hann fjølbroyttur.

Frits hevur eisini stóran áhuga í seyði. Hann hevur nakrar seyðir, sum hann tekur sær væl av. Í ungum árum røktaði hann í Góðadalshaga saman við Arnold Øre, og hann hevur ofta sagt frá hugnaligum lötum, teir hava sitið og práta í bispagardinum í Góðadali. Eitt árið áttu starvsfelagarnir Frits og Hálvdan veðrar norðuri í Klemmuni, og tá heystið kom, varð nógv tosað um, hvør mundi vera betri, tí teir vóru sera prúðir at vera hagaveðrar. Fritsa veðrur hevði fingið navnið Gorbatojov, og tá ið teir skuldu viga hann, varð vektin hjá Frits ov lítil, so teir máttu skaffa eina vekt aftrat, og tá bar til. Gorbatojov vigaði 69 pund, og Hálvdansa veðrur 67 pund. Á lærarastovuni varð ofta tosað um hesar veðrar, og Hálvdan ivaðist stórliga í, um vigingin í kjallaranum hjá Frits mundi vera álítandi.

Frits hevur eisini skipað fyri fleiri sera áhuga-verdum seyðakvøldum í Mentanarhúsinum, har menn úr ymsum bygdum í Eysturoynni hava greitt frá um seyðahald, og eitt árið herfyri skipaði hann fyri ferð til Íslands at vitja Húsavík, vinarbýin hjá Fuglafirði, har vit greiddu ílendingum frá okkara seyðahaldi, og sum altíð vóru íslendingar sera blíðir.

Eg fari at takka Frits og Alexandru fyri hugnaligar lötur saman og ynskja teimum blíðan byr framyvir.

Kristin